

елемента (то словотвірного, то формотвірного), вузький діапазон дії префіксів: переважно в колі дієслів, неможливість переведення за допомогою префіксів основи з одного розряду слів у інший, здатність префікса приєднуватися до слова загалом.

Література

1. Вихованець І. Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті. Київ : Наукова думка, 1988. 256 с.
2. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова. Дніпропетровськ: ДДУ, 1998. 187 с.
3. Ефимов Р. В., Каравашкин В. И. Внутренняя валентность слова: теория и практика: учеб. пособие. Харьков : [б. изд-ва], 1977. 87 с.
4. Кочерган М. П. Українська мова: енциклопедія / [ред: Русанівський В. М., Тараненко О. О., Зяблюк М. П. та ін.]. Київ : Українська енциклопедія, 2000. 752 с.
5. Милославский И. Г. Вопросы словообразовательного синтеза. Москва : Изд-во МГУ, 1980. 296 с.
6. Шанский Н. М., Тихонов А. Н. Современный русский язык. Словообразование. Морфология: учебн. [для студ. пед. ин-тов]. Москва : Просвещение, 1987. 256 с.
7. Городенська К. Г., Кравченко М. В. Словотвірна структура слова. Київ : Наукова думка, 1981. 197 с.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Джинджириста С. В.

*студентка факультету філології і журналістики
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Сьогодні проблема мовної підготовки визначається соціальним замовленням висококваліфікованих спеціалістів у різних галузях суспільного життя, що повинні мати навички та вміння професійного іншомовного спілкування з іноземними колегами з метою обміну досвідом і досягненнями у своїй галузі й ефективного їх застосування в Україні. У період глобальних трансформаційних змін очевидною стає необхідність екстенсивного й інтенсивного оновлення вищої освіти як одного з ключових соціальних інститутів суспільства. Це, по-перше, визначається умовами неухильного і динамічного поповнення знання, швидким застарінням наукових підходів та

концепцій, появою і зміною потреб у нових спеціальностях у зв'язку з технічними, виробничими, науковими та соціальними змінами, розширенням сфери вищої освіти в професійному, демографічному і загальнокультурному аспектах. А, по-друге, йдеться про розробку змістовно оновлених методів, організаційних форм та цілей освітньої діяльності, суттєво адаптованих до специфіки сучасних особистісних потреб. [1, с. 958].

Філологію визначають як інструмент порозуміння, який допомагає виконанню одного з основних людських завдань – зрозуміти іншу людину, іншу епоху й іншу культуру [2, с. 545], а також як моральність, оскільки філологія відлучає людину від духовного егоцентризму через залучення до культури інших [3, с. 100]. Філологічний підхід до вивчення мовних явищ, мовлення, писемних пам'яток і текстів гуманітарного характеру за Е. Красновським об'єднує всі мовні дисципліни, створюючи основу для їхньої інтеграції. Отже, філологія як наука виражає ідею вивчення культури через мови та літератури.

Слово «philology» у сучасній англійській мові має дещо відмінне значення, навіть у британському й американському варіантах. У словнику сучасної британської англійської мови Лонгмана зазначається, що це слово застаріле, означає вивчення слів і способів, якими розвиваються слова та мови [4, с. 1229]. Словник іншомовних слів визначає лінгвістику (франц. *linguistique*, від лат. *Lingua* – мова) як науку про мову; мовознавство. Отже, лінгвістика і філологія тісно взаємопов'язані між собою. Сьогодні лінгвісти потрібні в усіх сферах, чи то у бізнесі, економіці, чи у політиці. Саме цей новий підхід і послужив відправною точкою для розвитку прикладної лінгвістики. Історія розвитку лінгвістики як науки характеризується переважною увагою до фундаментальних теоретичних досліджень. Наш прагматичний час зумовив активізацію досліджень у сфері практичного застосування накопичених лінгвістичних досягнень та, відповідно, активний розвиток такої лінгвістичної науки, якою є прикладна лінгвістика [5, с. 426]. Функціонування кожної мови як засобу спілкування вивчається у межах функціональної лінгвістики, яка, на відміну від конструктивної лінгвістики, що вивчає мову, надає перевагу дослідженню мовлення. Практичне використання мов є неможливим без урахування особливостей мовного спілкування і таких його складових, як мовець, адресат, повідомлення, контекст, специфіка контакту та код (засоби) повідомлення, що вивчаються у межах комунікативної лінгвістики [5, с. 423].

Мова як явище соціальне функціонує в тісній взаємодії із суспільством: стан та розвиток мови залежить від суспільних процесів і навпаки – мова здатна впливати на стан суспільства. Така взаємозалежність зумовила ще один традиційний напрямок прикладної лінгвістики – участь у мовній політиці держави, яка здатна реалізуватися у розробці алфавітів, принципів орфографії, ліквідації неписьменності; виборі та затвердженні державної мови; визначенні положення інших мов стосовно державної мови; розробці, уніфікації і

стандартизації національної термінології; питаннях найменування та перенайменування (міст, вулиць, площ).

Отже, зазначені основні напрямки досліджень у межах сучасної прикладної лінгвістики не становлять собою закритого списку, адже життя – процес динамічний, і розвиток науково-технічного прогресу виявляє та ще обов'язково виявить нові сфери практичного застосування мови. Однак і дослідження названих прикладних аспектів мови має дуже багатогранні та багатообіцяючі перспективи, особливо в Україні. У США лінгвістика належить традиційно до напрямку підготовки «Іноземні мови, література та лінгвістика», проте найчастіше вона є окремою освітньою програмою, оскільки США є центром світової лінгвістики [6, с. 130].

Література

1. Енциклопедія освіти / гол. ред. В. Г. Кремень; Акад. пед. наук України. Київ : Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.
2. Аверинцев С. С. Філологія. Лингвистический энциклопедический словарь. URL: [http:// philologos.narod.ru/texts/aver_philol.htm](http://philologos.narod.ru/texts/aver_philol.htm).
3. Гаспаров М. Л. Филология как нравственность. Записки и выписки. Москва, 2001. С. 98–100.
4. Longman Dictionary of Contemporary English / [man. ed. Stephen Pullon]. 3d ed. NewDelhi : Pearson Education, 2004. 1950 p.
5. Кочерган М. П. Загальне мовознавство : підручник. Київ : Видавничий центр «Академія», 2003. 464 с.
6. Семенов О. М. Професійна підготовка майбутніх учителів української мови і літератури : [монографія]. Суми : ВВП Мрія-1 ТОВ, 2005. 404 с.

DICTONS FRANÇAIS LES PLUS CONNUS

Добровольська В. А.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Les proverbes illustrent à la fois le patrimoine commun des hommes et la diversité de chaque culture. C'est pourquoi nous vous invitons à partir à la découverte d'une sélection de proverbes français.

La langue française, que l'on accuse d'être si verbeuse , n'a rien à envier aux autres langues pour la précision de ses proverbes. *Peu et bon. Paix et peu. – Qui doit a*